

EMMA HEATHERINGTON

Κάθε Παραμονή Χριστουγέννων

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
Νοέλα Ελιασά

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τότε

Παραμονή Χριστουγέννων, 25 χρόνια πριν

«Τα καταφέραμε» είπε ο Μπεν. «Στ' αλήθεια τα καταφέραμε! Νομίζω πως μπορεί να είσαι μαγική, Λου Ντόχερτι».

Η νέα ζωή που είχαμε φέρει στον κόσμο μόλις λίγες στιγμές πριν βρισκόταν σε απόσταση αναπνοής, σκεπασμένη με μια κουβέρτα για να προστατευτεί από τις καιρικές συνθήκες. Είχε μακριά πόδια και μεγάλα, απορημένα μάτια, το δέρμα της ήταν ακόμη υγρό και απαλό και τα αυτιά της τινάζονταν και τρεμόπαιζαν καθώς προσαρμοζόταν στον ολοκαίνουργιο κόσμο της.

Έναν κόσμο του οποίου ήμουν πλέον μεγάλο κομμάτι, στην τρυφερή ηλικία των δεκαέξι.

Με το νεογέννητο πουλάρι δίπλα μας, ο Μπεν κι εγώ γονατίσαμε μαζί στο κατάλυμα του στάβλου, με τη μυρωδιά του νωπού σανού και των αλόγων να γεμίζει τον αέρα ενώ το χιόνι έπεφτε απαλά έξω από την ανοιχτή πόρτα.

Ήταν ήδη μια Παραμονή Χριστουγέννων σαν καμία άλλη, παρότι δεν είχα ιδέα πώς αυτή η στιγμή θα κατέληγε να διαμορφώσει για πάντα τις ζωές και των δυο μας.

«Δεν νομίζω πως έχω δει ποτέ κάτι τόσο όμορφο σε όλη

μου τη ζωή» είπα κοιτάζοντας το μικρό πουλάρι. «Ούτε είχα ποτέ χριστουγεννιάτικο δώρο τόσο ξεχωριστό. Ήταν απίστευτο. Σαν σκηνή βγαλμένη από ταινία».

Γέλασε βλέποντας τον ενθουσιασμό στα διάπλατα ανοιχτά μάτια μου· αλλά ήταν αλήθεια. Δεν είχα γίνει ποτέ μάρτυρας σε κάτι παρόμοιο και πίστευα πως δεν θα το ζούσα ποτέ ξανά.

«Είμαστε καλή ομάδα, Λου» μου είπε. «Τα χειρίστηκες όλα τόσο ήρεμα, τόσο ψύχραιμα. Θα ήθελα να σε έχω στο πλευρό μου οποιαδήποτε μέρα της εβδομάδας – και δυο φορές τα Σαββατοκύριακα. Ίδια ώρα του χρόνου;»

Ακόμα κι εκείνη τη στιγμή, παρότι σχεδόν δεν τον γνώριζα, ο Μπεν Χίνεϊ είχε έναν τρόπο να με κάνει να νιώθω σαν να ήμουν το μοναδικό κορίτσι στον κόσμο.

«Ίδια ώρα του χρόνου, Μπεν» του απάντησα αστεειευόμενη. «Κι εγώ νομίζω πως είμαστε εξαιρετική ομάδα. Ευχαριστώ που με ανάγκασες να σε βοηθήσω αντί να το βάλω στα πόδια, όπως τόσο πολύ ήθελα».

Καθίσαμε για μερικές στιγμές που μου φάνηκαν αιώνες μέσα σε μια άνετη σιωπή, καθώς χοντρές νιφάδες χιονιού έπεφταν απαλά στη στέγη του Μπαλιχίνεϊ Χάουζ στο βάθος, σκεπάζοντας το απέραντο γκαζόν του σαν παχιά, λευκή κουβέρτα.

Όχι πολύ μακριά από τον στάβλο, όπου η αδρεναλίνη μας κρατούσε ζεστούς και το νεογέννητο πουλάρι χουχούλιαζε κάτω από το άγρυπνο βλέμμα της μητέρας του, το φιλανθρωπικό απογευματινό τσάι του Μπαλιχίνεϊ Χάουζ διεξαγόταν σε έντονο γιορτινό κλίμα μέσα στο σπίτι της οικογένειας Χίνεϊ, ένα εντυπωσιακό αρχοντικό του δέκα-

του όγδοου αιώνα, εμπνευσμένο από τη βασιλική του Αγίου Πέτρου στη Ρώμη.

Εμείς, όμως, είχαμε ξεφύγει από όλους τους εορτασμούς για λίγο μόνο.

«Αναρωτιέμαι αν η μητέρα μου έχει προσέξει ότι λείπω» μουρμούρισε ο Μπεν, αν και κατά βάθος ήξερα πως δεν τον απασχολούσε ιδιαίτερα, αν σκεφτόταν κανείς όσα είχαμε μόλις καταφέρει με τη Σάλι, την αγαπημένη τους φοράδα.

«Μήπως να γυρίσουμε;» πρότεινα.

«Όχι, δεν πειράζει. Μπορούμε να χαλαρώσουμε για λίγα λεπτά ακόμη» μου είπε. «Όλοι θα εντυπωσιαστούν όταν μάθουν για τη νέα άφιξη. Κι εκτός αυτού, προτιμώ πολύ περισσότερο να είμαι εδώ μαζί σου παρά να μαζεύω ποτήρια από μεθυσμένους καλεσμένους που μου λένε πόσο όμορφος και πόσο έχω μεγαλώσει από την τελευταία φορά που με είδαν πέρυσι».

Ήταν ακριβώς η απάντηση που ήλπιζα να ακούσω. Με τον Μπεν στο πλευρό μου, ευχόμουν να μπορούσα να αιχμαλωτίσω τη στιγμή και να τη γεύομαι για πάντα.

Είχαν περάσει δώδεκα ολόκληροι μήνες από την τελευταία φορά που είχα δει τον Μπεν Χίνεϊ. Μια ντροπαλή, αμήχανη γνωριμία και μια σύντομη συζήτηση με φοβερή χημεία ήταν ό,τι είχαμε προλάβει στο περσινό πάρτι, αλλά από τότε τον ονειρευόμουν συνεχώς.

Κι όμως, τίποτα δεν θα μπορούσε να με είχε προετοιμάσει γι' αυτή την απίστευτα ξεχωριστή, οικεία και απρόσμενη πρώτη ευκαιρία να περάσουμε χρόνο μαζί, οι δυο μας μόνοι, τόσο μακριά από όλους τους άλλους.

Μέσα στο υπέροχο αρχοντικό του, πορσελάνινα φλιτζάνια εξαιρετικής ποιότητας χτυπούσαν πάνω σε ταιριαστά πιατάκια στην εντυπωσιακή γαλάζια αίθουσα χορού ενώ κουβέντες και γέλια συνέθεταν μια συμφωνία δίπλα στο κουαρτέτο εγχόρδων, που έπαιζε χριστουγεννιάτικα κάλαντα σε μια γωνία. Στο κέντρο της αίθουσας υπήρχε ένας πλούσιος μπουφές πάνω σε ένα μακρύ τραπέζι στρωμένο με κατάλευκο λινό τραπεζομάντιλο, με ασημένια κηροπήγια μέσα σε μικρά στεφάνια από πράσινο γκι και κατακόκκινα μούρα, μαζεμένα από τους θάμνους κοντά στη λίμνη Μπεγκ.

Το πάρτι της Παραμονής Χριστουγέννων ήταν μια ετήσια γλυκιά απόδραση σε μια ζωή που φανταζόμουν ότι θα μπορούσε να είναι η δική μου κάποια μέρα. Κι αν τότε είχα την ευκαιρία να ταξιδέψω στον κόσμο ή να μείνω σε εκείνον τον στάβλο μαζί του, θα είχα επιλέξει εκείνον.

Ήταν εκθαμβωτικός, με έντονα πράσινα μάτια και μια φωλιά από ατημέλητα, σκούρα καστανοκόκκινα μαλλιά που ήθελα να αγγίζω σε κάθε ευκαιρία. Το σώμα του ήταν λεπτό και μυώδες, σμιλεμένο από πολλές σεζόν προπόνησης μέσα κι έξω από το γήπεδο ράγκμπι, αλλά το πιο γοητευτικό χαρακτηριστικό του ήταν η τρυφερότητά του, που ξεπερνούσε κατά πολύ τα δεκαεπτά του χρόνια. Πάνω απ' όλα, για μένα ήταν ένα μυστήριο, είτε κρυμμένος πίσω από τις πύλες του Μπαλιχίνεϊ Χάουζ είτε μακριά στο οικοτροφείο είτε σε ένα ταξίδι ανταλλαγής στην Ευρώπη κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού.

Το να δει στα κλεφτά κάποιος οποιοδήποτε μέλος της οικογένειας Χίνεϊ γινόταν πάντα αφορμή για κουτσομπο-

λιό στο χωριό. Ήταν τόσο διαφορετικοί από μας με πολλούς τρόπους, κι όμως αυτός κι εγώ αρχίσαμε να χτίζουμε έναν δεσμό που κανείς δεν θα μάθαινε για πολύ καιρό.

«Λοιπόν, πότε φεύγεις πάλι για το σχολείο στο Δουβλίνο;» ρώτησα νιώθοντας ανόητη για τον πόνο που ήδη ένιωθα στην καρδιά μου για όσα επρόκειτο να ακολουθήσουν.

«Μη μου πεις ότι σου λείπω ήδη;» αναστέναξε. «Το έχεις πάρει πολύ κατάκαρδα. Το ήξερα».

Ένωσα τα μάγουλά μου να κοκκινίζουν.

«Αστειεύομαι» συνέχισε. «Αχ, κοίτα το προσωπάκι σου. Αστειεύομαι, συγγνώμη».

«Ήταν μια πολύ απλή ερώτηση» του θύμισα, ευχόμενη να εξαφανιστεί το ροζ χρώμα που πάντα με πρόδιδε.

«Βασικά, τα μαθήματα ξεκινούν ξανά στις αρχές Ιανουαρίου» είπε «οπότε φαντάζομαι ότι θα με στείλουν πακέτο με το τρένο μόλις τελειώσουν οι διακοπές, για να μη με ξαναδεί κανείς μέχρι το διάλειμμα του εξαμήνου, όταν θα πάω να βοηθήσω τον θείο Έρικ στη φάρμα του στο Γουίγκλουου ενώ εκείνος θα ασχολείται με τον παράξενο και τρελό κόσμο των γρήγορων αυτοκινήτων, των ταχύτερων γυναικών και των εκλεκτών πούρων».

«Καταλαβαίνω» ψέλλισα νιώθοντας πολύ συνηθισμένη συγκριτικά με αυτόν.

«Δεν είναι καθόλου έτσι. Στην πραγματικότητα είναι μάλλον βαρετό, οπότε θα προτιμούσα να επιστρέψω εδώ» είπε παίζοντας με ένα κομμάτι άχυρο. «Θέλω πολύ περισσότερο να είμαι στο Μπαλιχίνεϊ Χάουζ για να περνάω χρόνο μαζί σου».

Στα μάτια του φάνηκε μια φευγαλέα θλίψη και για άλλη μια φορά θυμήθηκα πόσο διαφορετική ήταν η ζωή μου, μακριά από τα λαμπερά φώτα, τα χριστουγεννιάτικα κάλαντα και την πολυτελή αίθουσα χορού που μας είχε φέρει κοντά εκείνη τη μέρα.

Το σπίτι του Μπεν ήταν ένα εντυπωσιακό, πρώην αρχοντικό επισκόπου, κρυμμένο στους λόφους της εξοχής, ενώ το δικό μου ήταν ένα ταπεινό μπανγκαλόου κοντά στις όχθες της λίμνης Μπεγκ. Το σχολείο του ήταν ένα ακριβό οικοτροφείο στο Δουβλίνο, δύο ώρες μακριά, όπου οι φιλοδοξίες ήταν υψηλές και οι υποθέσεις του καθενός κρατούνταν ιδιωτικές. Το δικό μου ήταν το λύκειο της γειτονιάς, όπου όλοι γνώριζαν το όνομά σου, τη διεύθυνσή σου και τι θα έτρωγες για βραδινό.

Και γι' αυτό, η πρόσκληση στο ετήσιο φιλανθρωπικό απογευματινό τσάι την Παραμονή των Χριστουγέννων στο Μπαλιχίνεϊ Χάουζ ήταν ένα τεράστιο δώρο για όλο το χωριό – και για μένα τώρα σήμαινε ακόμα περισσότερα. Ήταν μια ευκαιρία να καθίσω κοντά του, να μιλήσουμε, να φλερτάρουμε και να χαμογελάσουμε, να νιώσουμε ότι ίσως, απλώς ίσως, υπήρχε μια αληθινή σύνδεση ανάμεσά μας που μια μέρα θα ξεπερνούσε τα εμπόδια και θα μας έφερνε πραγματικά κοντά.

«Αλήθεια θα σου λείψω;» ρώτησα γνωρίζοντας ότι η σκέψη πως εκείνος θα με σκεφτόταν θα με έκανε να χαμογελώ για πάρα πολλές νύχτες ακόμη. «Ή ήταν απλώς άλλη μια πλάκα;»

«Αλήθεια θα μου λείψεις» απάντησε. «Σοβαρά, το εννοώ. Σήμερα ήταν πολύ ξεχωριστή μέρα».

Νόμιζα πως η καρδιά μου θα σπάσει όταν το χέρι του βρήκε το δικό μου και το έσφιξε, κλείνοντας τα μάτια του για μερικά δευτερόλεπτα.

«Θα ήθελα να τη βαπτίσεις εσύ, Λου» μου είπε τελικά. Η πρότασή του μου έκοψε κυριολεκτικά την ανάσα. «Αν δεν έχεις αντίρρηση...»

«Εγώ;»

«Ναι, εσύ».

Ένα κύμα ενθουσιασμού με πλημμύρισε από την κορυφή ως τα νύχια και σχεδόν δεν μπορούσα να σκεφτώ καθαρά.

«Μα – είσαι σίγουρος; Οι γονείς σου δεν θα;...»

«Οι γονείς μου θα συμφωνούσαν ότι είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω, δεδομένου του πόσο με βοήθησες σήμερα. Θα τους πω όλη την ιστορία για το πώς την έφερες στον κόσμο, με τόση ψυχραιμία και ευαισθησία, ενώ αυτοί διασκέδαζαν το μισό χωριό» είπε με σιγουριά. «Οπότε θα ήθελα να τη βαπτίσεις εσύ. Σε παρακαλώ».

Ξεροκατάπια αδυνατώντας να κρύψω το λαμπερό μου χαμόγελο. Λίγο νωρίτερα κουβεντιάζαμε κοντά στην κούνια κάτω από τη βελανιδιά, όταν ακούσαμε το κλάμα της Σάλι, της φοράδας, στον στάβλο. Ήθελα να τρέξω στην άλλη κατεύθυνση για βοήθεια, αλλά ο Μπεν με έπεισε να μείνω. Μου είπε ότι μπορούσαμε να το κάνουμε μαζί – και τα καταφέραμε.

«Είσαι σίγουρος ότι είναι “αυτή”;» τον ρώτησα.

Σήκωσε ένα φρύδι.

«Κάποτε είχαμε έναν γάτο με φουσκωμένη κοιλιά που τον λέγαμε Πατ, ο οποίος αργότερα έγινε Πατρίσια όταν

ο κτηνίατρος μας είπε ότι “αυτός” θα έκανε γατάκια» του είπα.

Γέλασε ρίχνοντας πίσω το κεφάλι του. Ω, πόσο απολάμβανα κάθε του πλευρά.

«Κι ενώ εγώ σου έπλεκα το εγκώμιο για το πόσο φυσική και ήρεμη ήσουν» είπε «εσύ, από την άλλη, αμφισβητείς την ικανότητά μου να διακρίνω το φύλο ενός πουλαριού. Λοιπόν, πώς θα ήθελες να τη βαφτίσουμε; Πάρε τον χρόνο σου».

Και έκανα ακριβώς αυτό. Εκείνος περίμενε φροντίζοντας τη Σάλι ενώ εγώ σκεφτόμουν ένα όνομα γι’ αυτό το πανέμορφο πλάσμα. Ποτέ δεν είχα έρθει τόσο κοντά στη φύση με αυτόν τον τρόπο.

Και τότε μου ήρθε.

«Μικρή Ιβ*» ανακοίνωσα τελικά, με μάτια ορθάνοιχτα από ενθουσιασμό. «Ίσως είναι μια προφανής επιλογή, αλλά μου αρέσει. Είναι τόσο μικρούλα. Και γεννήθηκε την Παραμονή των Χριστουγέννων».

«Μικρή Ιβ» είπε κοιτώντας με χαμογελαστός. «Μου αρέσει. Μικρή Ιβ, το χριστουγεννιάτικο πουλάρι του Μπαλιχίνεϊ Χάουζ».

Ένωσα ένα ρίγος να με διαπερνά. Η ανάσα μου θόλωνε στον κρύο αέρα καθώς περίμενα να πει κάτι ακόμη, αλλά τότε συνέβη το πιο θαυμαστό πράγμα που είχα δει ποτέ με τα ίδια μου τα μάτια.

Ούτε τριάντα λεπτά αφότου βοήθησα στη γέννησή του, το μικρό πουλάρι κούνησε το κεφάλι του και στήριξε το

* Από την αγγλική λέξη Eve που σημαίνει παραμονή. (Σ.τ.Ε.)

βάρος του στα καφετιά, λεπτά μπροστινά του πόδια. Το στόμα μου άνοιξε από θαυμασμό καθώς σιγά σιγά στάθηκε στα πίσω πόδια του. Σηκώθηκε όρθιο, τρεκλίζοντας λίγο στην αρχή, αλλά η μητέρα του έγλειψε τα μικρά πόδια του και το ενθάρρυνε μέχρι που στάθηκε ψηλό και σταθερό.

«Ουάου! Μπράβο, Μικρή Ιβ» ψιθύρισα με θαυμασμό. «Είσαι καταπληκτική! Πραγματικά είσαι!»

Κοίταξα τον Μπεν καθώς τα πράσινα μάτια του έλαμπαν. Και τα δικά μου το ίδιο.

«Μικρή Ιβ, σ' αγαπώ ήδη!» είπε με ένα ζεστό χαμόγελο που θα μπορούσε να λιώσει το χιόνι έξω. Άπλωσε το χέρι του και η Μικρή Ιβ τρέκλισε προς το μέρος μας πριν πέσει πάνω στο μαλακό σανό.

«Είμαι τόσο μαγεμένη από αυτή» φώναξα. «Τι μικρό αστέρι. Ένα χριστουγεννιάτικο αστέρι, αυτό είσαι, Μικρή Ιβ».

Στηρίχτηκα στον κύο πέτρινο τοίχο, γεμάτη θαυμασμό για το νεογέννητο πουλάρι που εξερευνούσε τον νέο του κόσμο.

«Κι εγώ είμαι μαγεμένος από σένα» μου είπε.

Αναρίγησα ξανά κι εκείνος τύλιξε γρήγορα μια κουβέρτα γύρω από τους ώμους μου, γυρίζοντας το πιγούνι μου προς το μέρος του.

«Μπορώ να σε φιλήσω;» ρώτησε. «Το θέλω εδώ και έναν ολόκληρο χρόνο».

Προσπάθησα να φανώ ψύχραιμη, ελπίζοντας πως τα μάγουλά μου δεν θα με πρόδιδαν ξανά κοκκινίζοντας.

«Ε, ναι. Ναι, θα το ήθελα πολύ» απάντησα με την καρδιά μου έτοιμη να εκραγεί κι έκλεισα αργά τα μάτια μου

καθώς τα χείλη του συναντήθηκαν με τα δικά μου. Ήταν αργό, τέλειο και ένιωσα να φλέγομαι. Είχα ονειρευτεί αυτή τη στιγμή εκατομμύρια φορές, την είχα λαχταρήσει και τώρα συνέβαινε στ' αλήθεια.

«Καλύτερα να γυρίσουμε μέσα, αλλά πριν φύγουμε, πες μου σε παρακαλώ κάτι που θα θυμάμαι για πάντα» μου είπε. «Κάτι να σκέφτομαι όταν θα μαθαίνω λατινικά και γαλλικά σε μια παγωμένη αίθουσα στο Δουβλίνο σε λίγες εβδομάδες».

Στράφηκα προς το μέρος του. Τα βλέμματά μας συναντήθηκαν. Δεν χρειάστηκε να σκεφτώ πολύ. Ήξερα ακριβώς τι ήθελα να του πω, οπότε στάθηκα στητή και κοίταξα βαθιά στην ψυχή του.

«Είναι εύκολο» είπα απαλά, νιώθοντας τα δάκρυα να τσούζουν τα μάτια μου στη σκέψη ότι θα ήταν ξανά τόσο μακριά μου. «Κάθε Παραμονή Χριστουγέννων, ας θυμόμαστε πάντα αυτή τη στιγμή και την πολύτιμη Μικρή Ιβ μας, όπου κι αν βρισκόμαστε, για όλη μας τη ζωή».

Με τράβηξε ξανά κοντά του και έλιωσα στην ασφάλεια των δυνατών χεριών του.

«Εσύ, εγώ και η Μικρή Ιβ».

Καθώς λίγα λεπτά αργότερα παίρναμε διαφορετικούς δρόμους, επιστρέφοντας στη ζεστή ατμόσφαιρα του πάρτι όπου κανείς δεν γνώριζε για τον δεσμό μας, νομίζω πως δεν είχα χαμογελάσει ποτέ τόσο πολύ στη ζωή μου. Ο Μπεν εξαφανίστηκε για να ανακοινώσει στον πατέρα του τα νέα για την απρόσμενη άφιξη του πουλαριού κι εγώ πήγα στους γονείς μου, που είχαν ήδη ζαλιστεί λίγο από το αφρώδες κρασί.

Καθώς οι συζητήσεις γέμιζαν τον χώρο και τα γέλια πλημμύριζαν τον αέρα, ήξερα πως θα μπορούσα εύκολα να τον αγαπώ για πάντα· ήξερα, όμως, και ότι η ζωή θα είχε πολύ διαφορετικά σχέδια για μας.

Ο μικρότερος γιος της οικογένειας Χίνεϊ ήταν κοσμογυρισμένος, ενώ εγώ ήμουν αφελής και προστατευμένη μέσα στον μικρό οικογενειακό μου κύκλο. Ήταν τρυφερός και ευγενικός, αλλά ταυτόχρονα άγριος και ανέμελος και ζούσε μια ζωή εντελώς διαφορετική από τη δική μου.

Κι όμως, είχε συμφωνήσει στην υπόσχεσή μας και παρότι μετά είχαμε μόνο μερικές υπέροχες παραμονές Χριστουγέννων μαζί, πριν από το τελικό, οδυνηρό αντίο, δεν ξέχασα ποτέ εκείνο το πρώτο φιλί στον στάβλο, εκεί που φέραμε μια νέα ζωή στον κόσμο, μπροστά στα μάτια μας.

Σήμερα τον σκέφτομαι, όπως είχαμε συμφωνήσει κάθε Παραμονή Χριστουγέννων.

Και δεν μπορώ παρά να αναρωτιέμαι, όπου κι αν βρίσκεται, αν ο Μπεν Χίνεϊ με σκέφτεται ακόμη κι εκείνος.

Κάθε Παραμονή Χριστουγέννων

Η Λου και ο Μπεν ερωτεύτηκαν στο πάρτι της Παραμονής Χριστουγέννων στο Μπαλιχίνεϊ. Υποσχέθηκαν πως θα περνούσαν πάντα την Παραμονή μαζί. Μέχρι που μια μοιραία νύχτα άλλαξε τα πάντα...

Τώρα, ύστερα από χρόνια, ο χήρος Μπεν επιστρέφει μαζί με τη μικρή του κόρη, αποφασισμένος να αναβιώσει το θρυλικό πάρτι. Όμως, έχοντας μόλις δύο εβδομάδες στη διάθεσή τους για να τα οργανώσουν όλα, χρειάζονται βοήθεια. Έτσι, ο Μπεν στρέφεται στο μοναδικό άτομο που δεν κατάφερε ποτέ να ξεχάσει: τη Λου.

Καθώς έρχονται πάλι κοντά για τις προετοιμασίες του πάρτι, παλιά συναισθήματα αναζωπυρώνονται και αναμνήσεις ξυπνούν... Θα αρπάξουν η Λου και ο Μπεν αυτή την ευκαιρία για να ξαναγράψουν τη δική τους ιστορία αγάπης;

**«Ένα βιβλίο που σε αγκαλιάζει
σαν τα Χριστούγεννα».**

Fionnuala Kearney

9 786180 260731
ISBN 978-618-02-6073-1

ΚΩΔ. 35056

www.minoas.gr